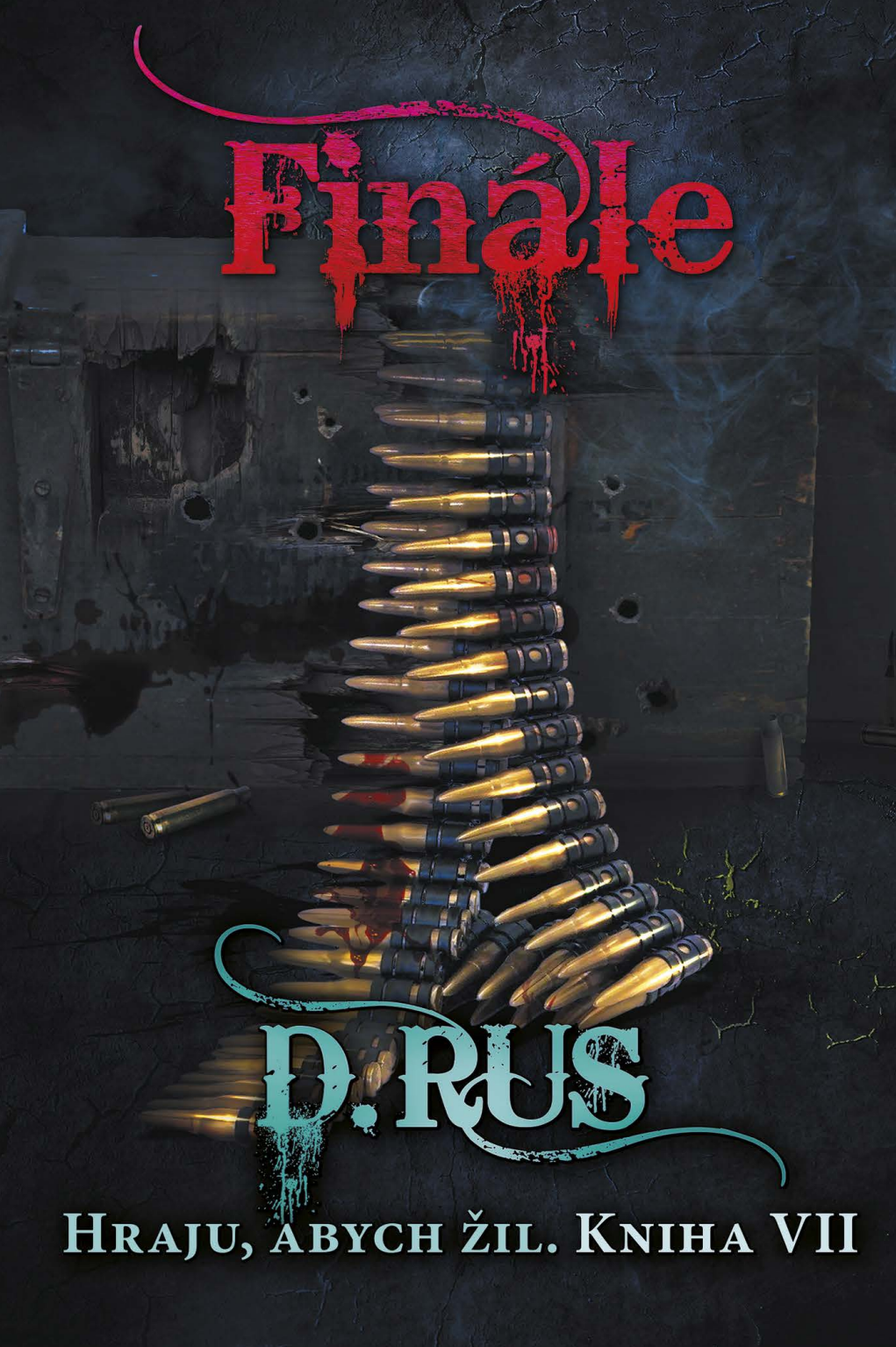

Finále

D. RUS

HRAJU, ABYCH ŽIL. KNIHA VII

Hraju, abych žil 7 Finále

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Dmitrij Rus

Hraju, abych žil 7 - Finále – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Hraju, abych žil

Kniha VII.
Finále

Dmitrij Rus

FRAGMENT

Copyright © Dmitrij Rus 2022
Cover Art © Kadziro 2022
Translation © Václav Štefek, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-5679-1
ISBN e-knihy 978-80-253-5694-4 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5695-1 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5693-7 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

1. kapitola

Země. Mimořádná zpráva ústředí Civilní obrany. Vynucená aktivace všech vizuálních i zvukových informačních kanálů.

Systémové tagy: Naléhavé. Zhlédnutí povinné. Potvrzení přijetí.

– Pozor! Toto **NENÍ** cvičný poplach! Z důvodu agrese neznámého vnějšího nepřítele se na celém území Ruské federace vyhláší válečný stav! Všichni příslušníci ozbrojených sil se okamžitě dostaví na místo výkonu služby! Veškeré dovolenky, vycházky a služební cesty se na základě rozkazu Státního obranného výboru ruší. Pro všechny, kteří podléhají branné povinnosti a mobilizaci: Sledujte své osobní komunikátory a očekávejte další instrukce. Pro ostatní: Dodržujte zákaz vycházení a neprodleně informujte úřady o jakýchkoli neobvyklých aktivitách, včetně zcela neuvěřitelných. A nyní si poslechněte výzvu Štábu obrany vlasti.

– Pozor, hovoří k vám **UI Levitan**. Věnujte pozornost důležitému vládnímu sdělení: Občané a občanky Ruska...

V samotném srdci SuperNovy pomalu rotovala Sféra znovuzrození. Její křišťálové stěny nezvučně vibrovaly do rytmu klení řinoucího se z mých úst a úderů do krve rozedřených pěstí.

Vnitřní interface, přetížený monitory, status bary a chatovými boxy, náhle překrylo okénko oznámení s vysokou prioritou.

– *Pozor! Lolth touží poskytnout vaší duši přístřeší ve svých Síních. Přejete si přijmout bohyninu vůli?*

Okamžitě rozlíceně řvu: „Ať jde bohyně do hajzlu!“

– *Přání Bojovníka s bohy je silnější než moc nebešťanů... Znovuzrození za: 9... 8... 7...*

Nezničitelný materiál, z něhož Sféra sestávala, začal naříkavě cinkat, pokrývat se mrazovým vzorem drobných prasklin a pomalu se poddávat zběsilému náporu *Toho, kdo stoupá po Schodišti do Nebes*. Na čísle 3 krystal zaúpěl, definitivně to vzdal a rozsypal se na tisíce tajících střípků.

Zařval jsem jako medvěd, co právě utekl z klece: „Ty blbe! Ty idiote! Komu jsi to uvěřil?! S kým ses to dal do party?! Co se teď na Zemi asi děje? Invaze Inferna? Vítězný pochod pekelných legií? Ty jsi ale kus vola...“

James, který chtěl pozdravit svého pána, se vylekaně zarazil v půli slova.

V záchvatu zuřivosti jsem pokračoval v rozbíjení interiérového vybavení a mrzačení svých pěstí o masivní zdi. Kamenná drť smíšená s krví létala do všech stran a dorážela všechno, co ještě nezasáhla má nutkavá touha ničit.

Po jednom obzvlášť prudkém háku s nezamýšleným uvolněním surové energie se James neudržel a bolestně vzdechl. Najednou jako by mě někdo polil studenou vodou. Zarazil jsem se a rozhlédl se kolem. Na otlučených stěnách se leskly stovky velkých krystalů *Slz kamene* a rudé perličky mé zaschlé krve.

„Promiň, kamaráde... Nevím, co dělám. Provedl jsem strašnou blbost – osudovou a bohužel asi nenapravitelnou...“

„To nic...“, vysoukal ze sebe s velkou námahou ochránce SuperNovy, „stane se...“

Zachmuřeně jsem odvětil: „Jamesi, nepřehrávej. Vždyť jsem se ti omluvil, tak nedělej, jako když umíráš.“

Hrad pokračoval už normálním hlasem: „Ale to fakticky bolelo. Nevím, jak to děláš, ale radši bych měl teď co do činění se stovkou vzteklych ogrů než s jedním Veleknězem ve stavu ztracené duševní rovnováhy.“

„Trefuj se do vlastních řad, aby cizí dostali strach...“, zamumlal jsem, zatímco jsem zkoumal rozsah zranění, která jsem si sám způsobil.

Ruce mám věčně samý šrám a bouli od zlomenin jako nějaký sebevrah recidivista.

Zdraví mi kleslo o dvě třetiny. Když vezmu v úvahu celkové množství hitpointů, regenerace pomocí lahvíček by byla dost únavná. Navíc by šlo za to vykurýrovat si i lehčí zranění.

Z kapsičky na opasku jsem vytáhl svitek *Velikého vyléčení* a zlomil pečeť. Minus devadesát zlatých. Prkotina, ale křeček to stejně nerad vidí – všechny zbytné útraty hází do jednoho sloupečku, sčítá je a celkovou sumu demonstrativně kroužkuje.

Ale vždyť já vím... Klídek, cvaldo. Taková virtuální válka, to není jen zábava a loot, ale taky nemalé výdaje. Na to bys měl zaměřit to svoje účetnictví, a ne tady na mě cenit ty svoje zlaté zuby...

Dvěře apartmánu se rozlétly a do místnosti vpadly uchořezky z vnitřního kruhu ochranky. Nad hlavami sveřepým dívčinám svítily rudé markery posmrtného debuffu.

Nechápu. Že by drowské krasavice zařvaly při dorážení zbytků Stříbrné legie, nebo snad spáchaly hromadné harakiri v touze být co nejdřív znovu po boku chráněné osoby? Virtuální realita si žádá vzdát se okamžité msty. Jinak by se mohlo klidně stát, že zatímco mydlíš vrahy svého pána, jeho samotného už v místě jeho znovuzrození někdo znovu krájí na tenké proužky.

To, jak holky sborově zasouvaly do pouzder své černé vidlicové dýky, napovídalo, že šlo skutečně o skupinovou sebevraždu. Bylo to ostatně pochopitelné – pro tělesného strážce neexistuje větší potupa než přežít chráněnou osobu. To pak znamená ztrátu smyslu existence a čas na nový kruh zrození. Jediný problém je v tom, že v situaci digitalizace avatarů tenhle jejich kodex cti kulhá na obě nohy.

Vrhám zkoumavý pohled na Lízu – co bylo příčinou toho spontánního polibku před výbuchem granátů? Zafungovaly instinkty drowské samice, hnulo se cosi v mechanické paměti těla, nebo se jí snad nakonec přece jen vrátily vzpomínky v plném rozsahu?

Soudě podle jejího lehce provinilého výrazu, vnímala Líza celou událost jako disciplinární prohrěšek, nic víc. Vychovaná k hodnotám přísného

matriarchátu a kypící adrenalinovým koktejlem, nemohla si odepřít tu rozkoš vpít se svými rty do muže, který jí padl do oka. Ach jo...

Nasadil jsem přísný výraz a s ledabylým mávnutím ruky prohlásil: „Jsem v pohodě! Všechny na svá místa – pochoděéem vchod!“

Dívky se začaly jedna přes druhou otáčet a tlačit se zpátky – s úzkými rameny a vosími pasy nebyl problém, zato jejich oblé a neobyčejně vlnadné zadečky vytvořily ve dveřích mimořádně sympatickou zácpu.

Pohodil jsem hlavou, abych zatlačil do pozadí své alfa reflexy. Uhnul jsem zrakem do dokořán otevřeného okna a zamyslel se nad aktuální situací. Jak teď nastavit priority? Co je důležité a co naléhavé? Co je potřebné a co nezbytné?

Logika událostí říkala jedno, osobní preference zase něco jiného. Ve víru dnešních událostí jsem náhle jasně pochopil jeden hrozivý fakt – rozpouštěl jsem se ve svém vlastním statusu! Tisíce podřízených, desítky tisíc spojenců a nejmíní desetkrát tolik nepřátel ze mě vytvářelo něco, co souznělo s jejich představami.

Fenomén Padlého... To, čeho se Pája tak obával u sebe, se teď dotýkala i mě samotného. Vševědoucí a o ničem nepochybující děti Stvořitele mě považují za nelítostného – a já už vesele sekám adamantem poddajné maso, rozsévám hrůzu a zabírám nesmrtelné.

Nepřátelé hledají omluvu pro svou porážku a šeptem si vyprávějí strašidelné historky o Temných rituálech s mou účastí – a Temnota na tyhle výzvy reaguje, stále ochotněji plní auru surovou energií a hrozí, že v sobě toho nešťastného človíčka rozpustí. Vždyť to všechno kolem už není žádná hra! Ona Temnota, byť třeba i se sněhobílými jiskřičkami, je skutečná, opravdová! A uprostřed ní se plíží mlhavé stíny, míhají se božská pokušení, třpytí se koruny vládců a králů...

Nevím, jak s tím bojovat. Změnit vrstvu reality, vynalézt nějaké očistné rituály, nebo snad založit PR oddělení, které by udržovalo mou reputaci bílou jako lilie? Co dělat? Čeho se chytnout? U nohou mi leží poloprázdné hrady, výživné lokace a nevidané trhliny mezi realitami. Stačí přijít a vzít si, co je libo. Při tom všem se však leckdy nekryjí ani zájmy klanu, aliance a klastru. Tam, kde klanový šéf křičí: *Berte to!*, hlava aliance preferuje zavázat si štedrým darem nějakého spojence, zatímco potenciální diktátor klastru jen pohrdavě křiví ústa.

S povzdechem jsem prudce zaklapl svůj virtuální diář. S lehkou nedůvěrou jsem se pokochal nově nabytou abilitou *Teleport do zóny Alfa*, opatrně se dotkl její ikonky a přečetl automaticky rozvinutou nápovědu.

No jo, takový poklad nemůže náležet jen jedné osobě. Jeho hodnota přesahuje bídný život rozumné bytosti a celé moře slaných dětských slz.

Potenciální spojení mezi dvěma světy! Rozšíření životního prostoru lidské civilizace, nový směr vývoje, neuvěřitelné poznatky a schopnosti! Nepředstavitelné...

Zavrtěl jsem hlavou – nějak ses nechal unést, Glebko...

Prepnul jsem na battle chat. Démony jsme podle očekávání vyřídili do jednoho – vždyť už předtím jich zbývalo sotva pětadvacet. Potvory s levely přes 400, zcela vědomě jdoucí na smrt, byly pro alianci slušný oříšek, nicméně proti celému raidu neměly šanci.

Podzemní galerie se dočasně změnila v jatka. Vnitřnosti rozumných byly rozvěšeny i po stropě, nestvůry z Inferna totiž rády dorážely raněné efektními fatalitami úderů. Dobrá půlka klanu tak nepotřebovala ani teleport domů a odebrala se na respawn po vlastní ose.

Portál vedoucí na Zemi sklapl bezprostředně po mé smrti. Velení se chopil Krunýř, Stas s Orcem mu pak pomáhali vypořádat se zárodky chaosu a paniky. Smrt velitele je věc tuze nebezpečná, nejednou už proměnila vítězíci vojsko v demoralizovanou bandu dezertérů.

Sláva Padlému, že materializace *Jiného světa* neodstranila hlavní konstantu tohoto vesmíru – nesmrtelnost. Šéf klanu je mrtev, ať žije šéf klanu! Jedině ve VIRTu nabývá tahle fráze svého pravého významu.

Ačkoli... Skosil jsem zrak na sloupec zkušenosti – expů mi ubylo nepříjemně hodně. Skoro bych řekl až nečekaně hodně. Asi tak dvakrát víc než dřív. Možná ale jen neznám sankce pro levely nad 300. Ve veřejně přístupných manuálech žádná taková čísla nenajdete. Supertřídy klastru, co pokořily latku herní TOP 100, představují strategické zboží, počítané na kusy. Jsou nás pouhé jednotky a podobné informace zadarmo nepouštíme. Jsme na čele pokroku, na samém hrotu útoku. Vymetáme všechny výmoly a sbíráme nejčerstvější bonbónky. Na ty, co jdou za námi, zbývají většinou jen okoralé drobky, které z neznalosti považují za medové koláčky...

Konečně ve mně dozrává rozhodnutí. Ještě chvíli ho promýšlím ze všech různých úhlů, obezřetně ho prověřuju, nicméně pochybnostem

vzniknout nedovoluju. Podle statistik je intuitivní odpověď většinou ta správná. Když nad věcí moc přemýšlíme a změním rozhodnutí, v sedmdesáti procentech případů se dopustíme chyby.

Musím zachránit své Já...

Sám sobě přikyvují a беру do ruky páky řízení aliance.

„Krunýři, vyveďte lidi z podzemí. Nech tam jenom trpaslíky, ať si nastudují postup prací a začnou hloubit průzkumný šachty nebo něco takovýho. Musíme tu základnu strakáčů pořádně prošmejdit, i kdybysme kvůli tomu měli vykopat kilometr hluboký kráter. Můj křeček hlásí, že tam někde na dně musí být solidní zásoby zlata, artefaktů a kovů určený k transportu do zóny Alfa. Taky se tam mimochodem můžou klidně najít izolovaný místnosti s bind pointama našich přátel v maskáčích.

Orcu, ty si vezmi tu výletní loď. Zadání: zabrat a zužitkovat nečekaný dědictví do posledního rezavého šroubku a záchodový tabulky s nápisem *Obsazeno!* Je tam toho tolik, že zbyde ještě i na naše vnoučata. Případnou konkurenci nelítostně odhánět! Tenhle zlatej důl nepustíme z rukou. S elektronikou a technikou zacházet s maximální něžností!“

Když mi přišla potvrzení o přijetí rozkazů, pokračoval jsem v jejich dalším rozdávání: „Stasi... Dost otázek! Ve dvanáct bude porada nejužšího vedení, tam to všechno probereme. Teď si vezmeš na starost vnější bezpečnost a prověřování nalezenců. Sám jsem přitáhl jednu takovou dost ostrou fešandu. Mrkni se na hlášení od průzkumníků a vlasy ti budou vstávat hrůzou! Během posledních čtyř hodin rozvědka přivedla skoro sto padesát vystíhovaných pozemšťanů se skelnýma očima. Souřadnice nálezů už ani nestíhají zanášet do mapy. Už jenom ten šestnáctiposchodový panelák zapíchnete do písčín Pohraničí...“

Neudržel jsem se a postnul do chatu pár obzvlášť efektivních screenshotů. Šikmá věž ze sídliště Birjulevo, to mě picni...

Počkal jsem, až opadne poryv nadšeného povyku, a pokračoval jsem: „Živí tam asi žádní nebudou. Ten barák přistál na dost blbým místě – sto metrů od doupěte upírů. Nicméně prošmejdit bysme tu nemovitost měli. A taky vzkřísit lidi, a to rychle! Ti, co nenajdeme do týdne, se rozpustí ve Veliký Nicotě, stejně jako jejich náhrobky. Na těch sedm dní bych přitom moc nespolehal, většina to zabalí ještě mnohem dřív. Nepřijít v absolutní

a dočista vyhladovělý prázdnotě o rozum a vzpomínky je dost problém. Sám to mám vyzkoušený...”

No a nakonec ještě dezert: „Lazare Mojsejeviči, vás budu potřebovat na večerní poradě – účast nutná! Doplnková agenda – vnější vztahy, hloubková rozvědka. Zřejmě jsme ztratili většinu kontaktů na naše asijské přátele. Pracujte na obnovení diplomatických vztahů, vektor našich zájmů je vám znám. Orcus a Kril vám budou poskytovat součinnost. Můžete předávat své zkušenosti mladší generaci.“

A navíc tak budeš sám pod dohledem, dodal jsem v duchu. Díky za lekci, Asmodee, přeju ti posmrtný život plný světla, ty parchante!

Demonstrativně hlásím *konec* a přepínám na hospodářský kanál hra-du. Tady bylo jako obvykle všechno vzhůru nohama – stavbyvedoucí a mistři cloumají se skladníky, kontroloři prudí zhotovitele, všichni hledají všechny a nemůžou je najít. Všudypřítomný chaos ještě umocňují goblini, brebentící jakousi nesrozumitelnou hatmatilkou. *Eniky beniky kliky bé, ábr fábr domine...* Hmm...

Prostřednictvím svého administrátorského oprávnění celou tuhle babylonskou změt hlasů zmrazuju a volám k sobě Durina. Poté, co pauzu odvolávám, na chatu se rozhostí šokované ticho. Velký šéf sestoupil z nebes a nakouknul do kumbálu k instalatérům. Opona...

Nekro-trpaslík se dostavil celý zadýchaný asi po čtvrt hodině. Já jsem se mezitím akorát stačil pohrabat ve skladovém interfacu a vybrat si to nejlepší z obsahu rozlehlých zbrojnic naší SuperNovy. V sázce je příliš mnoho na to, abych teď rudnul v záchvatech skromnosti.

Předávám Durinovi seznam věcí a současně ho – čistě kamarádsky – žádám, aby sáhl do svých osobních skříní a podělil se se mnou o nějaké ty výbušniny.

„Nemáme...“ rozhodil rukama oddaný trpaslík. „Všechno jsme propálili v bitvách u Tchien-lungovy kostry a hradeb Yavanny.“ Poté se však trochu zkroutil a dodal: „Věděl bych, kde leží ještě jedna stovková rachejtle. Pomohlo by to?“

Uznale jsem kývl, Durinovo vítězství nad jeho vlastním křečkem na mě zapůsobilo.

„Díky, příteli. Teď zrovna ji nevyužiju, ale klanu se určitě bude hodit. Moc si toho cením!“

Hlavní správce se zachmuřil – prokázat osobní službu svému šéfovi je jedna věc, vzdát se prakticky osobního majetku ve prospěch družstevního vlastnictví klanu zase druhá. Nakonec se ovládl, hodil si tříbarevný všednodenní plnovous přes rameno, podrbal se v tetovaném obočí a začal studovat seznam, který právě obdržel.

„No toto...“, hlesl trpaslík, zatímco přejížděl po pergamentu svým tlustým nehtem.

Docela jsem ho chápal – moje troufalá objednávka citelně vycucávala uzavřené fondy klanu.

Tři komplety zbroje:

PK set s nadlimitními hodnotami odolnosti vůči živlům a rozličnými život zachraňujícími abilitkami. Celkem tři miliony goldů podle starých cen. Jak zareaguje trh na rozpojení světů, není dosud zcela jasné.

Na jedné straně dochází k zahlcení trhu zbožím a nevyhnutelné inflaci. Příliš mnoho zlata je nakřečkováno v pokladnicích, zatímco celkový objem populace se snížil o jeden řád a kanál, jímž by se mohlo přebytné zlato vyvádět do reálu a měnit na doláče, přestal existovat.

Na straně druhé se teď z části předmětů staly pouhé stylové ozdůbky, které absolutně nejsou schopny plnit funkci brnění chránícího před útokem. Silové složky klanů a aliancí to hodilo o takové dva roky zpátky. Ukořistění nové top výstroje se tak z výsledku rutinní aktivity raidu proměnilo v hrdinský kousek malé party...

Trpaslík vzdychl, zavrtěl hlavou a pokračoval ve čtení.

Nekro-set pro Rytíře smrti orientovaný na přivolání co nejpříšernějšího peta, který si v maximální možné míře uchovává a dál rozvíjí smrtící sílu, kterou vládl zaživa. Vzhledem k tomu, že mám petů celou četnu, je pro mě vlastnictví takového kompletu věc nadmíru aktuální. Trochu průšvih je ale v tom, že jsem v levelech až příliš utekl svým souklanovcům, takže teď úplně nevím, kde a s jakou družinou mám shánět *Kameny duše*. Orientační cena setu – půldruhého milionu zlatých.

A konečně – klasická bojová sestava typu *hráč proti okolnímu prostředí*. Komplet vybraný na míru aktuálnímu buildu postavy. Přežití jako priorita číslo jedna. Důraz na Sílu, HP a manu. Všechno vytažené až do vesmíru, všude svítí artefaktové statusy. Individualizovaný design, mrtě speciálních účinků. Často jde o jediný předmět v rámci klastru. Cena ta-

kové legrace – čtyři tuny drahého kovu. Hotový vánoční dárek pro nějaké pékáčko, plížíci se ve stealthu. Ačkoli zrovna já se se svým statusem *Nezříštný světec* ztráty věcí příliš obávat nemusím.

Dál tady máme výbavu pro medvěda. Tady výběr moc bohatý není, game designěři to vyloženě odflákli. Zjevná nerovnováha ve prospěch efektnosti na úkor efektivity. Vypadá to bombově, ale užítku, co by se za nehet vešlo. Tady stovka Síly, támhle maličko Rychlosti. Vzhledem k Humungusově přestupu do ligy monster mimo existující kategorie – ubohé drobky. Budu muset poprosit Aulého, jestli by nemohl postrádat kousek morfitu a nevykoval méďovi něco epického. No a pak ještě oběhnout s haldou věcí špičky panteonu a přesvědčit je, aby brněníčko štědře nabufovali. Ale to všechno až potom...

Teď mi *méďa* slouží spíš jak dopravní prostředek, skladiště na kolečkách a poslední eso v rukávu pro případ nouze. Tupě ho opotřebovávat v každodenních šarvátkách nemá cenu. Ještě by ho mohli kvůli nějaké blbosti sejmut a kdo má pak čekat čtyřicet hodin na respawn?

A teď Mourek. Familiáři bývají použitelní v boji ještě vzácněji než mounti. Jejich hlavním úkolem je být maximálně roztomilý. Obveselovat, bavit a vytahovat z hráče prachy na další plyš, parádní účesy a mašličky. Aby toho nebylo málo, irbis chodil bez povšimnutí kolem vzácných předmětů, které by se mu jinak hodily, ale nemá na ně potřebný level. V bitvě s Lolthinými pavouky si nabral trochu těch raidových expů a ze stovky kolektivních fragů vytřískal třicet úrovní. Nezní to špatně, nicméně na to, aby pretendoval na top věcičky, to zdaleka nestačí.

Další odstavec seznamu představoval ránu pro naše alchymistické a magické sklady. Dobré dva kubíky lektvarů, svitků a bojových i užitkových artefaktů. V mnoha případech se přitom jednalo o kusové exempláře ze zvláštního depozitáře. Nebyl jsem úplně přesvědčen o existenci magie na planetě Zemi, proto jsem se chtěl pojistit všude, kde to bylo jen trochu možné. Předpokládám, že i tak bude problémů až na střechu. Nicméně pokud lze některé z nich řešit pomocí zlata, pak to nejsou problémy, ale jen prachspřouté výdaje.

Durin s těžkým povzdechem sroloval pergamen a zastrčil ho do tubusu na lejstra, který mu visel za pasem. Sotva postřehnutelná rudá záře varovala případné kapsáře, že itemu není radno se dotýkat, jinak by taky dotýčný mohl přijít o ruku... a o chvilku později i o hlavu.

„Provedu, veliteli. Jenom... víš co... neopouštěj nás, dobře?“

Užasle jsem pozvedl obočí.

Nato ze sebe trpaslík, celý v rozpacích, vychrlil: „Můj pane... Laithe... Tady na tobě přece stojí úplně všechno! Když odejdeš, tak se do sebe Nesmrteční hned pustí – když ne kvůli ženským, tak kvůli postavení nebo kořisti. A naši se pak rozprchnou kdovíkam, bez tebe nemáme v klanu budoucnost, vmžiku bychom se z rovnoprávných členů proměnili v pseudorozumné bytosti třetí kategorie. Vždyť dobře víme, že nás považujete za něco jako dětské panenky. Když urvete ručičky a nožičky, nic se neděje, tatínek koupí novou. Samozřejmě že ne všichni, ale většina z vás se k nám chová čistě utilitaristicky. Když je to pro vás výhodné nebo vám lezeme na nervy, zabijete nás, když se vám k něčemu hodíme, velkodušně se nad námi slítujete... Tak od nás, prosím tě, neuteč.“

Mimoděk jsem zaklel. Copak na mně visí málo odpovědnosti? Teď mi ještě s důvěrou svěřují do rukou svůj osud enpécéčka a předem mě upozorňují: *Jestli nás opustíš, zahyneme...* Co to má sakra být?!

Unaveně a trochu nechápavě jsem zavrtěl hlavou, načež jsem udělal krok vpřed a položil ruku na trpaslíkovo rameno.

„Pust' takový nesmysl z hlavy. Klan je moje rodina, jak bych vás mohl opustit?“

Durinovy oči se naplnily nadějí. Padl na jedno koleno a plamenně pronesl: „Děkuji, můj pane! Nepokládej to za drzost, ale mohl bys mi dát požehnání na úspěchy v craftu a...“, trpaslík se na moment zarazil, „... osobním životě? Duše mě táhne k šéfkuchaře z Jižního křídla. Je to dáma výjimečných proporcí a mimořádných kulinářských schopností. A to pivo, co vaří, je hodno stolu podzemních králů!“

„E-ehm...“, strnul jsem v návalu rozporuplných pocitů.

Mám se smát, nebo brečet? Odehnat mávnutím ruky víru ve mě vloženou, nebo majestátně pozdvihnout ruce a hrát si na kněze? I když vlastně proč *hrát*? Vždyť jsem přece nefalšovaný Velekněz. Bázeň a poklony stovek tisíc rozumných jsou toho důkazem.

Vážně pokyvuju hlavou, žehnám trpaslíkovi znamením svatého kruhu a neslyšně šeptám cosi určeného snad Padlému, snad Síle, kterou zřetelně cítím za zády. Z mé ruky vyrážejí antracitové jiskry a na moment zahalují slavnostně strnulou postavu.

Záře pohasíná a Durin s chvějícími se rty čte systémové oznámení. Za okamžik se jeho pohled rozsvěcuje jasněji než lesk černého briliantu, nozdry se lačně rozšiřují a na širokém čele vyskakují mužné vrásky.

„Děkuji ti, Veliký dobrodinče!“ Trpaslík je vážný jako nikdy. „Do konce věků ti to nezapomenu, učiním pro tebe vše, co mi nařídíš! Neskomně doufám, že tě uvidím jako čestného hosta na mé svatbě s grandessou Nellou...“

Ohromeně mrkám očima, načež přikývnu.

„Přijdu. A teď už jdi, čas je drahý a máš ještě fůru práce!“

Trpaslík couvá, při tom se klaní až k zemi a slibuje, že vybrakuje všechny skrýše, a to včetně těch, které nefigurují na oficiálním klanovém soupisu. Co jsem mu to jen mohl přičarovat? U Durina jsem takovou nábožnou úctu jaktěživ nepozoroval.

Dveře se rozlétly, uchořezky popadly hlavního hospodáře za široký opasek a poměrně nevybíravě ho vytáhly ven, aby urychlily proces jeho opouštění mé pracovny. Drowské slečny se netvářily zrovna přívětivě, úroveň paranoi mých tělesných strážkyň několikánásobně vzrostla. Znovuzrození se tentokrát neprojevalo jako obvykle vyšší mírou soucitu a nemazalo vzpomínky na minulý život.

Sedl jsem si ke stolu a ponořil se do práce. Seznam úkolů pro klan po dobu mé služební cesty, náčrt nové úrovně systému přístupů a stupňů odpovědnosti. Rozděl a panuj. Dokud budou členové klanu pracovat v týmu, budou schopni udržet v rukou víceúrovňově zabezpečený mechanismus vlády nad Údolím. Samostatně však žádný z důstojníků nebude moci způsobit jakoukoli fatální škodu nebo si uzurpovat velení.

Ano, je to tak – poté, co jsem se pořádně nalokal hořkého nápoje zraedy, stal se ze mě profesionální paranoik. Řekl bych, že pokud to má vládce jinak, dlouho nevydrží. Nesmrtelnost mi, chvála *Jinému světu*, zajistila možnost učit se z vlastních chyb. U nás se i pyrotechnik může naučit svou práci metodou pokus-omyl. Pokus – výbuch – vzkříšení – a znovu dokola, ať si okolní obyvatelstvo klidně myslí, že se blíží bouřka...

Čas od času jsem si udělal přestávku na výrobu svítka, přičemž jsem hojně spotřebovával strategickou a velmi obtížně obnovitelnou zásobu *Lektvarů obnovy*. Hm, obávám se, že Přízračným drakům hrozí teď totální genocida, poptávka po ingrediencích, které po nich zůstávají, nechutně vzrostla.

U desátého pergamentu jsem se zastavil. To už by stačilo! S každou nově vytvořenou jednotkou roste riziko, že nad svitky ztratím kontrolu. Pečlivě jsem všechny listy srovnal do štůsku a přepočítal je. Poté jsem každý z nich opatřil svým digitálním podpisem a vsunul do samostatného tenkého pouzdra. Titulní stranu celé složky jsem opatřil nápisem ve svém vlastním kaligrafickém stylu: *Teleporty na Zemi, 10 ks.*

2. kapitola

Virtuální vesmír Diablo V. Lokace: Peklo, Zapomenutá hrobka. Magmatické lázně, panství Azmodanovo.

Asmodeus si užíval koupel z roztaveného wolframu, blaženě mhouřil oči a líně usrkával koktejl ze slzí 666 panen.

Naproti němu seděl napnutý Azmodan, Pán Hříchů, vládce hustě osídlené části Pekla, kde se nejvyšší rozkoš mísí s hlubokým zoufalstvím. Mocný démon, superboss třetího Aktu dával přednost nižším teplotám a ušlechtilým kovům. Čtyři drápy jeho všedního vtělení se teď máčely ve vroucím elektrolytu – tavenině zlata a stříbra.

Nejvyšší démon upíral závistivý pohled na číši v Asmodeových rukou. Svou porci drahocenného koktejlu vyzunkl na jeden lok. Po vtažení a zapouzdrění jejich mikrosvěta s mizernými deseti tisíci hráči nebyly fyzické komponenty z reálného světa v Pekle prakticky k sehnání.

Kam se poděla celá ta armáda démonologů a hledačů Síly? To už snad nikdo nestojí o tajné vědění a zapůjčenou moc? Proč se teď tak zřídka kreslí pentagramy, a ještě vzácněji se pronášejí posvátné formule přivolání? Copak se ti človičky obracejí s prosbou o pomoc pouze ke skutečným démonům, jejichž jména jsou vepsána do starodávných knih? A existuje vůbec někdo, kdo je čte?! Zato jeho jméno znají desítky milionů! No tak, chatrní tvorečkové, přivolejte ho a hýčkejte ho svými rituály, a pak teprve...

Azmodan těžce vzdychl – to všechno jsou jen sny... Jejich svět byl vtažen příliš brzy – do celé věci se stačily vložit zvláštní služby, nastartovaly nové servery, nasadily tam své agenty a rozehrály dlouhou partii. Zatímco on...

On se změnil v pouhý stín stínu reálného Azmodanova avatara, obývajícího čert ví jakou vrstvu makrokosmu.

Svět Diabla uvadal před očima. Víra rozumných bytostí, jež ho probudila k životu, ho teď pro změnu zabíjela. Příliš málo z těch, co uvízli ve virtuálním žaláři, vládlo Jiskrou Stvořitele. Hranice mikrokosmu se stahovaly a narychlo opuštěné periferie lačně pohlcoval Chaos. A kudy bude procházet Rovnovážná linie, která by byť třeba jen dočasně zafixovala podobu jejich světa, to nevěděl nikdo, dokonce ani sám Veliký El Diablo, Vládce Děsu.

Azmodan už byl nucen uložit do stáze Druhou okřídlenou a Čtvrtou noční legii, neměl už dost sil ani možností vyhladovělé demony vydržovat. Popravdě, kníže už občas i svou vlastní existenci vnímal poněkud zastřeně. Rozum se mu mlžil a období nekontrolovatelného šílenství se stále prodlužovala.

Úplné zničení jim nejspíš nehrozí – díky Hollywoodu, herním portálům a víře milionů pozemšťanů. Nicméně na celý Vějíř světů, napájený silou dětí Demiurga, už byl proud energie příliš slabý. Nejvíc tím trpěly právě prostory, které se odpojily od zbytku světa a osamostatnily se. Jako mýdlové bubliny, co se právě odlepily od očka bublifuku, nějaký čas vesele poletovaly v tanci domnělé svobody, aby pak nevyhnutelně splaskly a navždy zmizely. Alespoň tedy většina z nich – ty, kterým se nepodařilo překročit kritický práh skutečné materializace.

A o to byl Asmodeův návrh lákavější.

Démon se ještě jednou podíval na číši, instinktivně polkl a shrnul jádro rozhovoru: „Ty chceš tedy říct, že se ti podařilo prorazit teleport na Zemi, a teď mi nabízíš protektorát nad Severní Amerikou výměnou za podpis vazalské smlouvy?“

Asmodeus se uchichtl: „Tobě ty panenské slzy asi pořádně stouply do hlavy! Jižní, můj drahý příteli, Jižní. Severní je moje, budeme sousedi. Vezmi si ale, že od těch dob, co ten kontinent navštívili Nejvyšší naposledy, jeho populace tisícinásobně vzrostla. Pět set milionů duší!“

„Katra zil shukil!“ nevydržel Azmodan poslouchat ta svůdná slova a zaklel v eredunu. Trp a chcípni!

Celý vzrušený naskýtajícími se vyhlídkami si ani nevšiml, že se ze své všední podoby proměnil ve vtělení Nočního kata. Jeho drápy reflexivně drá-

saly onyxový povrch vany. Ve svých představách se už prodíral křehkými chrupavkami v lidských hrudnících a vytahoval z nich chvějící se duše dětí a světců.

Asmodeus zatím sypal z rukávu lákavé vyhlídky: „Vybuduješ si Malý zikkurat. Mně na zapuštění astrální kotvy na Zemi a proražení průchodu do Diabla stačilo pouhých sto tisíc hříšníků. Časem sežvýkáš nějaké to São Paulo s jeho patnácti miliony duší a postavíš si normální portál, stálý, ne žádné blikátko. Probudíš ze spánku své legie a zavoláš si k ruce nová vojska!“

Azmodan se jen stěží ovládal. Rozhovor s Nejvyšším pokušitelem pro něj nebyl vůbec snadný. Když se knížeti konečně podařilo obnovit kritické myšlení, zeptal se: „Proč?“

Asmodeus pochopil otázku správně a odpověděl: „Chci se o ten poklad rozdělit, protože sám bych ho sotva dovedl strávit. Rozumným je třeba přiznat, že se naučili poměrně vynalézavě zabíjet sobě podobné. Tak například jeden můj lovecký oddíl, který táhl na Washington, narazil na obranný perimetr řízený Umělým rozumem. Během deseti vzdechů automatická děla prarazila magický kokon, načež prospikovala mé bojovníky množstvím olova nelslučitelným se životem. A to podotýkám, že to nebyli ti nejhorší bojovníci a že šlo zatím jen o olovo! Pokud by se měl konflikt táhnout déle, přijde na řadu stříbro, kterého ty pracovitě opice stačily z útrob země vytahat nejméně miliardu tun...“

„Světla dobroto!“ nechal se znovu unést démon z virtuálního zapadákov. „Vždyť ještě docela nedávno mohl ten nejposlednější Honák Wurmů kroužit v Prokletém tanci uprostřed armády bezsrstých opic vyzbrojených jen tupým kusem surového železa.“

Asmodeus zavrtěl hlavou. „Zato klerici byli za těch časů jiná liga než dnes. Lecjaký vesnický farář ze shnilého kostelíčka se vydržel bránit v boj s Nejvyšším po dobu celého jednoho taktu. Vzpomínám si, jak Sedmé křídlo Stříbrné legie narazilo kdysi na jeskyni jakéhosi askety. Tělo samý vřed, nohy v okovech, ale ta duše! Zářila jako maják v noční tmě, dokonce až v Astrálu rozkvetly květy. Od té doby se mi mimochodem nepodařilo ten oddíl obnovit, jeho místo je dosud prázdné...“

„A ta duše?“ Démon se zvědavě předklonil.

Asmodeus zklamaně mávl rukou. „Poustevník se rozplynul a odebral se ke svému bohu. Ale chtěl jsem říct něco jiného. Všechny ty mechanické

serepetičky se dají rozbít, a taky je potřeba je rozbíjet. Jsou šileně drahé a vyrábějí se po kusech, někdy i několik let. Taková eskadra jejich nebeských letounů má obrovskou sílu, je schopna roztrhat i menšího draka. Ale kolik takových eskader mají? Deset? Sto? Zatímco já jsem schopen zakrýt všechny hvězdy křídly Chimér! Potíž je však v něčem jiném – takové zesílení mi nebude odpuštěno! Rovnováha se bude stavět na zadní. Nebo se proti mně spojí vládci jednoho z vizualizovaných Pekel a z noci se stane poledne. Tisíciruký Lucifer je nevraživý, sedí pevně na svém trůně a nehodlá ho nikomu přenechat. A právě proto si přivolávám k ruce tucet Vyšších avatarů. Společně jsme schopni dokázat mnohé! Beze mě budete vždy jen očíslovanými stíny a nikdy se nestanete Prvními!“

Poté Asmodeus ztlumil hlas, opatrně se podíval pod nohy a pronesl: „Po miliardě duší na každého a budeš moci rozdrtit El Diabla pouhou silou svého přání! Trůn bude právem náležet tobě a miliony zajatých rozumných bytostí budou při správném zacházení a individuálně nastaveném mučení schopny zásobit energii svět jakýchkoli rozměrů!“

Azmodan sebou trhl, v duchu si představil, jak mu padne koruna Vrcholného Zla, a očarovane přikývl.

„Jdu s tebou!“

Do porady zbývala ještě minimálně hodina, když se v mé hlavě rozezněl poplach. James ignoroval veřejný status *Nerušit, nebo vám vytrhám mandle!* a využil svého práva přímého spojení.

„Pane, tam! U teleportační plošiny z krypty! To je hrůza!“

Cukám sebou leknutím, třísním pergamen nevzhlednými kaňkami a drtím v ruce zlaté pero. Když má člověk ukazatel Síly vysoko nad šesti stovkami, je třeba pohybovat se opatrně a pomalu, i když tím mimoděk dává vzniknout zvěstem o své těžkopádnosti a nafoukanosti.

„Cože?!“ křičím do stropu a ve spěchu prolézám početné příhrádky inventáře ve snaze najít náhradní brnění.

V brašně mám věčně čurbes – asi jako na půdě vesnické chalupy. Bylo tady k nalezení úplně všechno – od veteše sebrané ještě na prvních levelech až po drahocenné poklady z několikatisícového raidu.

„Z portálu vylézají crafteri i ochranka! Všichni jsou šediví, třesou se a propadají hysterii! Pekelní psi zatahují mláďata do nor, něco není v pořádku!“

A do pytle! Šediví?!

Šetřím čas a místo pobíhání po hradě lámu pečť svitku *Zastávka č. 46*, produktu soukromé firmy *3. trolejbusové depo*. Takový malý byznys tří wizardů, kteří se rozhodli vybodnout se na dálkové trasy a pokrýt hustou sítí teleportačních značek území SuperNovy. Chlapci neprohloupili, jejich služba se záhy začala těšit mimořádné poptávce. I já jsem s radostí inkasoval daň v naturáliích v podobě tlustých svazků magického pergamenu.

Jednorázový svitek z nekvalitního balicího papíru se rozsypal na troud. Vůle uživatele kouzla se vydrala na povrch, zformovala ze silových toků uspořádanou strukturu a poněkud drsným poryvem mě přenesla do cílového bodu. Za letu to se mnou pořádně zacloumalo, navíc jsem se vynořil nějak moc vysoko a ne úplně na správném místě – to bylo tou snahou o maximální sražení ceny „jízdenek“, tisknutých ve velkém.

Když jsem znovu našel rovnováhu, rozhlédl jsem se po svých chlapcích. Á, támhle jsou!

Portál ještě stál a sálala z něj zlověstná nazelenalá mlha. Ochranka pomalu couvala. Rázem zšedivělí crafteri s mokřými kalhotami a tvářemi bledými strachem se plazili po kamenné dlažbě a lámali si o ni nehty. Ostatní jim pomáhali, chytali je v podpaží a odtahovali stranou. Nad hlavami navrátilců ze zóny časové anomálie visely hrozny ikoněk mně neznámých DoTů a debuffů.

Přiskočil jsem k náčelníkovi krypty. Důstojník pomateně třásl hlavou a z očí i uší se mu pomalu řinula hustá krev.

Chytám ho za rameno a s logickým předpokladem zranění jeho sluchových orgánů na něj hlasitě řvu: „Co se stalo? Napadli vás droidi? Vrátil se Obejda? Ten zcvoklej nájemnej zabiják vylezl ze spodních levelů? Tak mluv!“

Kapitán svařil čelo, trochu poodstoupil a odvětil: „Nekřič, veliteli, já slyším. A ne jenom tebe – jsem samá noční můra, v hlavě mám fůru cizích hlasů...“

Podal jsem náčelníkovi čturu s koňakem. Zatímco křečovitě hltal sedativum, s uspokojením jsem sledoval, jak se k plošině stahují ozbrojené síly klanu.

Olaf se svým zázračným kyjem, ozdobeným počítadlem killů se čtyřcifernou sumou.

Těžký golem, belhající se přímo z hangáru se sejmutým levým manipulačním ramenem a provazci zlatých manovodů vyrvanými i s masem.

Temné elfky, sypoucí se jako kroupy z oken Šestého křídla SuperNovy, které si svévolně zařídily na kasárna ženské gardy.

„Dí... díky!“ V mé ruce přistála prázdná čutora.

„Tak co se tam stalo?!“

Důstojník nervózně polkl a spustil: „Chronos! Je neklidej, převaluje se ve spánku. Čas chaoticky skáče oběma směry, noční můry z titánových snů prosakují do reality. Je to tam hotový peklo, veliteli! Dovedeš si představit něco, co vyděsí i boha?! Já jsem to viděl... letmo... Nebo jsem to jenom cítil? Nevím... ale bohatě mi to stačilo... Jo, a Padlý se probral! I když se i v židlích probudil pud sebezáchovy a snažily se schovat někam do rohu, ne tak Bezejmenný...“

Pája! Pohlédl jsem na ponuře rudnoucí teleportační bránu, zahalenou v oblaku zelené mlhy. Musíme ho odtamtud dostat!

Důstojník si můj pohled vyložil nesprávně. „Zavřít portál nemůžeme, ztratili jsme nad ním kontrolu. Někdo nebo něco ho nabíjí manou – vůbec nevíme. Co budeme dělat, veliteli?!“

Já už jsem byl rozhodnutý. Nechal jsem důstojníka důstojníkem a mávl na Olafa: „Za mnou!“

Nabral jsem do plic co nejvíc vzduchu a vnořil se do lepkavé, mokře se vlnící zelené suspenze. Za zády vyděšeně vykřikla Bomba – další odloučení od Olafa pro ni bylo příšerné. Promiň... Ani já z toho nejsem šťastný. Vybral jsem zkrátka toho, kdo má největší šanci přežít a nezbáznit se.

To je břímě velitele. Občas prostě musí posílat lidi na jistou smrt, aby dosáhl potřebné rychlosti, kvality nebo pozice. Pětice bojovníků zanechaná jako ochranná bariéra pro stažení celé roty... Četa vyrážející do noční tmy na kamikadze misi, která je smění za životy nepřátel ve výhodném kurzu jeden ku deseti...

Žhnoucí dotek mlhoviny a rozum ubíjející šepot myriád beztvárných hlasů, přehlušující plesknutí teleportu. Přenos!

Rozkouvávám se – svit početných lamp je téměř zcela utlumen neproniknutelným šedým dýmem. Moje imunita vůči mentálnímu působení

představuje chatrnou bariéru, která částečně odráží tlak cizích nočních můr. Aktivuje se noční vidění světlého elfa, rezervní tyčinky a čípky začínají pracovat.

Bezejmenný!

Pája se plazil až nepřírozně pomalu. Vlekl za sebou mnohatunové Aulého tělo a snažil se s ním dostat k portálu. Kolem se jako žraloci proháněly zubaté stíny a stále znovu atakovaly přízračný štít, kterým se hlava panteonu kryla.

Padlého semišové holínky klouzaly po kamenných dlaždicích, zalitých krví a bůhví čím vším ještě. V podzemí zřejmě došlo ke skupinovému záchvatu syndromu dráždivého tračníku.

Bezejmenný držel jednou rukou Aulého, zatímco otevřenou dlaň druhé ruky používal jako clonu proti nočním můrám zmítajícím se v Chronově křišťálovém sarkofágu.

Za neustálého klopýtání o všelijaké haraburdí a balancování v krvavé kaši jsem se vrhl vpřed. Po vzoru bohova gesta jsem předpažil, abych mohl pomocí surové energie odrážet nenasytné stíny. Žádná hotová kouzla jsem proti těmhle neznámým potvorám neměl, fialový marker monster mimo existující kategorie navíc svědčil o malé efektivitě standardní magie. Nezbývalo mi tedy než se proti těm chimérám bránit právě takhle – na drsnějška a rozhodně ne úsporně.

Temnota nezná slitování. Černé jiskry bičují přízračné siluety, vytlačují cizí strachy do koutů a způsobují mi nával prudké bolesti v hlavě. Vyděšené srdce vynechává úder. Je to čistý reflex – ta bolest se až moc podobá *té* z reálu.

Zlostně cením zuby a v duchu ukazuju vesmíru fakáče. Jděte se vycpat! Už nejsem žádná postavička bez vlastní vůle, ale hráč! V téhle hře na realitu hraju první juniorskou ligu na úrovni *nightmare*. Žádné checkpointy a ukládání! Jen si zkus natáhnout tlapu a přemístit mě na jiné políčko – a okamžitě dostaneš šachovnicí po své naivní palici!

Chytl jsem za límec Aulého a zabral tak, že jsem si div nevykloubil ruku. Připadal jsem si jako traktor pokoušející se vytáhnout z bahna uvízlý tank a svou vlastní silou se při tom přetrhávající vejplůl.

„Pájo, pomoc!“ cedím skrz zuby a snažím se rozehnat různobarevné kruhy plující před mýma očima.

Padlý už byl ale mimo. Evidentně se nedržel už ani silou vůle, nýbrž jen pomocí do dna vyčerpané zásoby zázraků. Bohovo tělo se ještě stále pokoušelo splnit poslední příkaz. Prsty drtily kámen ve snaze dotáhnout tenhle božský tandem k teleportační plošině, vyznačené černo-žlutými čarami.

Aulě tiše sténal, nicméně z bezvědomí neprocital. Na jeho široké býčí šiji pulzovala šílenou rychlostí modrá žilka.

Vyčerpáním jsem skousl ret. Oba naráz nevytáhnou, není na světě těžší hmoty, než je boží tkáň. Ale že jsou do sebe zaklínění slušně! Že by tak společně čerpali sílu?

Co dělat? Useknout Pájovi ruku v zápěstí? Zase mu vyrostě... někdy... snad... Ale jedna věc mě děsí... Vždyť už teď mám na krku minimálně tolik průšvihů jako všech astrálních znamení. Makarii jsem nechal rozplynout, prakticky vlastníma rukama jsem založil panteon Rovnováhy a nasadil si další osinu do zadku tím, že jsem jako bohyni přivolal světlou elfku s horoucím pohledem. Bezejmenný se pak probudí ve svém temném vtělení, kámoše Páju odsune stranou a ukáže drzému Veleknězi jeho místo. Zlobivé děti se posílají do rohu na deset minut, kdežto já můžu vyfasovat klidně dvě stě let v železné panně...

Mé úvahy přerušila Olafova mohutná tlapa, která popadla Aulého za límec. Troll trhl a v jeho dlani zůstal jen cár bohovy košile. Ha, a proč asi mají všechny moderní neprůstřelné vesty našitou evakuační smyčku, co? Ale za co vytáhnout Otce všech trpaslíků? Za ten jeho monumentální frňák?

Olaf, podrážděně vrčící jako traktor s vyřazenou rychlostí, odehnal máchnutím své palice dotírající stíny. Uprostřed tmy na okamžik zazářily různobarevné jiskry – černé, zelené, rudé. Byla to požehnání od bohů – Bezejmenného, Makarie a Aulého.

Troll udělal krok vpřed a jeho prsty, pevné jako kámen, uchopily bohy v pase. Olaf napjal všechny síly, zařval a v jeho zádech cosi zřetelně křuplo. Obě těla nicméně odlepil od země a těžkými kroky zamířil k teleportační plošině.

Mimoděk jsem se usmál – vypadá jako nějaká babka s kýbly vody.

Vtom jsem ale vyjekl. Mou nebohovou hlavou projel prudký výstřel bolesti. Otočil jsem se a zůstal stát jako socha paralyzovaná hrůzou. Jen pár